

P. A. de Hoon

Brammetjes autotocht

I.

Kijk die man eens hollen! Zo maar in zijn badpak over de straat! Alle mensen lachen, de straatjongens rennen achter hem aan, de slagere knecht draait zich om op zijn fiets om hem goed te zien en Oma Brinkman wil in de handen klappen, maar Opa zegt: „Niet doen, het is geen hardloper, je ziet toch wel hoe angstig hij kijkt en hoe vreemd hij doet met zijn handen.” Nu lacht Oma niet meer. Ze kijkt hem na tot hij om de hoek van de straat snelt.

Neen, dat is geen hardloper. Het is de vader van Brammetje en... Brammetje is weg! Hij is zoek. Vader vliegt naar huis! Hij rukt hard aan de bel, want hij heeft nu natuurlijk geen sleutel bij zich. Moeder schrikt als ze open doet: „Waar is...” Ze durft niet verder vragen. „Is hij niet thuis?” vraagt Vader. „Welneen, je hebt hem toch vanmiddag zelf meegenomen.”

„Ja maar, ik dacht, hij is weg, misschien is hij wel naar huis gegaan.

Ik heb wel twintig keer gedoken, maar hij was er niet.”

Nu wordt moeder bedroefd. Ze drukt de handen voor haar ogen en ze snikt: „Zeg het maar; is hij verdronken?”

„Neen, tenminste, ik heb hem niet gevonden en de andere kinderen hebben hem naar de dijk zien gaan. Misschien is hij weggelopen en verdwaald.”

Opeens krijgt Moeder weer hoop. „Ja, verdwaald, dat kan. Ga maar gauw naar de groenteboer op de hoek en bel de politie op.”

Ja, dat is een goed idee! En Vader rent, nog steeds in zijn badpak, naar de groentewinkel en staat al met de hoorn aan zijn oor als de verbaasde groenteboer uit de gangdeur komt.

„Met de politie? Hallo, met de politie?” Er komt maar geen antwoord. Waar zitten die lui toch! Vader staat te springen van ongeduld.

„U heeft zeker het nummer al ge-

draaid vóór U de zoemer hoorde,” vermoedt de winkelier.

Och ja, hoe is het mogelijk: Vader, die op zijn kantoor alle dagen telefoneert, heeft zich vergist door de haast. Gauw overdoen. Wat gaat dat allemaal gruwelijk langzaam. O, daar zijn ze. „Heeft U niet een verdwaald jongetje gevonden?”

„Hoe oud?”

„Zeven jaar.”

„Kleding?”

„In badpak.”

„Haarkleur?”

„Donkerblond. Maar zegt u nou toch eerst of er een kind gevonden is.”

„Neen, maar we hebben dit genoteerd en zullen u waarschuwen als hij gevonden mocht worden.” En Vader mag zijn adres opgeven en kan naar huis gaan.

Flug kleedt hij zich nu aan en moet ondertussen nog eens precies aan Moeder vertellen, hoe alles gegaan is: Ze zijn vanmiddag samen naar de zandplaat aan de grote rivier gegaan. Hun bovenkleden hebben ze aan het oude mannetje afgegeven, dat er voor een stuiver op past. Hun badpak hadden ze thuis al aangetrokken. Toen is vader gaan zwemmen en heeft eerst voor Brammetje allerlei kunsten vertoond, en daarna is Brammetje gaan spelen. Hij had een kaatsbal met een gaatje. Daar kon hij zo mooi mee spuiten. Even later stond hij bij de kinderen die met zand speelden. En nog geen vijf minuten later was hij weg, in geen velden of wegen te zien. En niemand wist waar hij gebleven was: de kinderen niet, het oude mannetje niet, niemand! „En zijn kleertjes waren er nog.” Vader krijgt een brok in zijn keel als hij het zegt.

„Wel twintig keer heb ik gedoken, maar alles vergeefs...”

Vader is intussen weer gekleed, pakt zijn fiets en rijdt weer naar de rivier. Ja, de kleertjes zijn er nog, maar het jongetje heeft de oude man nog steeds niet gezien. Dan bindt

Vader al de kleren op zijn lastdrager en gaat weer zoeken. O, o, waar is Brammetje toch!

Vanmiddag toen Vader aan het zwemmen was, heeft Brammetje met zijn kaatsbal gespeeld. Daar kon hij mee spuiten wel twee meter ver. Maar het verveelde hem al gauw, want hij plaagde zo graag. Hij leefde als hij plagen kon. Wacht, daar zijn een paar kinderen aan het graven. Die zal hij eens laten schrikken: onverwacht een straal water in de nek. Hij vult zijn bal, houdt hem achter zijn rug en slentert met een onschuldig gezicht naar de kinderen toe. Even vergeet hij zijn plan, want ze hebben zo'n prachtig kasteel gebouwd, boven op een heuvel. En om de heuvel is een gracht, daar vaart een scheepje in. Het verdwijnt met volle zeilen in een hele diepe grot onder de zandheuvel. De jongen, die voor de wind zorgt, zit op

z'n knieën: en maar blazen! Die wil Brammetje even een koude straal in zijn nek geven. Maar hij krijgt geen kans. Een andere, grote jongen heft dreigend zijn schop naar hem op: „Zeg, jij daar, met je haar in de war, jij voert wat in je schild. Ik zie het aan je ogen. Als je maar weet, dat je een pak op je huid krijgt zodra je iets stuk maakt. Brammetje schudt heftig van neen, om te beduiden, dat hij niet van plan is, iets te vernielen. Maar spuiten durft hij nu niet meer; die grote jongen lijkt zo sterk! Het beste is maar om stilletjes op te hoepelen. Dat doet hij dan ook.

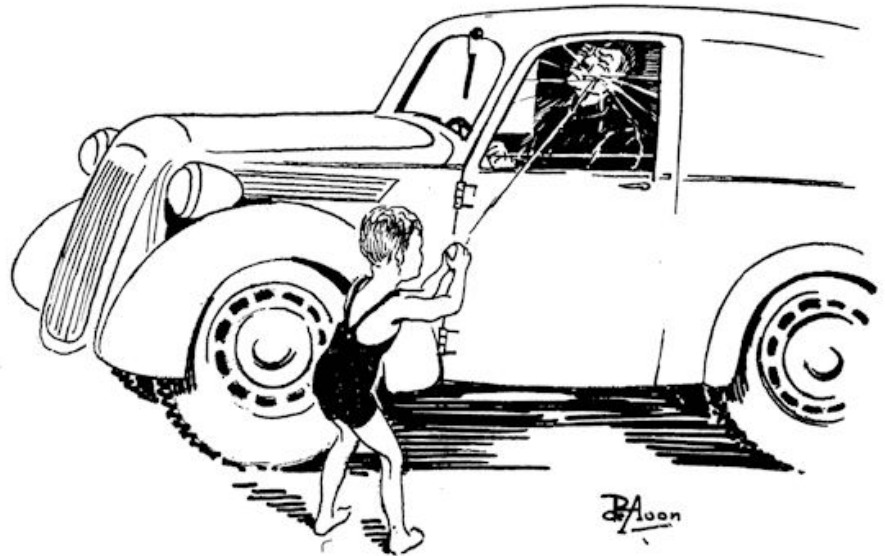
Kijk, daar ginds staat een auto van de post op de dijk. En het raampje staat open! Hij wandelt er langzaam heen, kijkt eens naar de

lucht, waar meeuwen vliegen, dan weer naar de grond, maar aldoor houdt hij de handen op de rug.

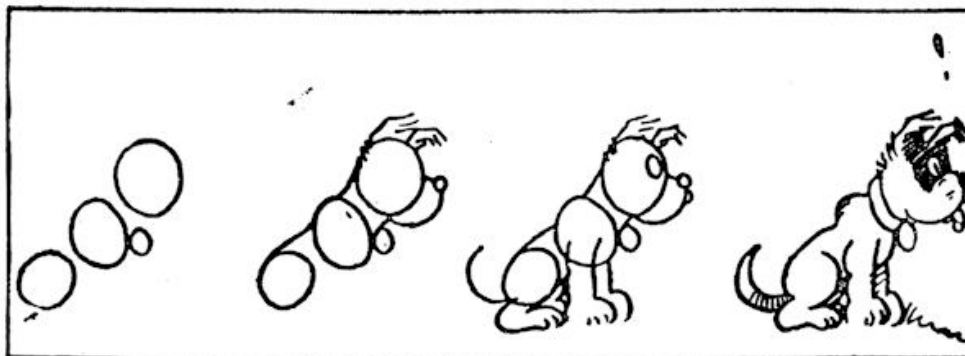
Voorzichtig nadert hij de auto. „Dag m'nheer,“ zegt hij, „U hebt het zeker wel warm daar.“ „Nou!“ zegt de chauffeur, „het is heet in de wagen.“ „Dan zal ik u eens fijn afkoelen,“ zegt Brammetje, en meteen heeft hij zijn kaatsbal vooruit gestoken en spuit een felle straal de chauffeur vlak in het gezicht, dat het water naar alle kanten wegspettert.

„Hier, jij rekel,“ zegt de man; maar hij komt de wagen niet uit, want Brammetje is vliegensvlug weggehold. Een eindje verder staat hij stil en kijkt om.

(Wordt vervolgd.)

ONS TEKENHOEKJE

Een leuk hondje

Vandaag gaan we onze krachten eens beproeven op een leuk hondje. Je ziet wel, dat tekenen niet zo moeilijk is. Een paar krabbeltjes en het hondje is gekiekt.

Schilderij van W. Honthorst. — Prins Willem III als baby met zijn moeder Maria Stuart I. (Eigendom van het Gemeentebestuur van Breda)

na zijn overlijden, 14 November 1650, werd in het Paleis op het Noordeinde een Prinsje geboren. Urenlang stonden honderden mensen in spanning te wachten op berichten. 't Was een gure Novemberavond en er viel een kille motregen. Maar dat deerde de wachtenden niet. Ze konden onmogelijk rustig thuis zitten vóór ze het wisten.

En eindelijk, eindelijk verspreidde zich het bericht: „Er is een Prinsje geboren!”

De mensen konden het eerst niet geloven. Maar weldra werd het bericht bevestigd, 't was werkelijk zo, er was een Prinsje geboren: Willem Hendrik zou hij heten.

't Was een zwak kindje, maar tóch was ons Oranjelievend volk er dankbaar voor. Als er maar weer een Oranje was, behoefde men de tirannie der regenten niet te vrezen. En dit Prinsje bleef gespaard en door Gods gunst werd hij in 1672 de redder van ons vaderland.

Hij werd de grote Koning-Stadhouder en met Willem I en Koningin Wilhelmina behoort hij tot de grootste figuren, die ons Oranjehuis heeft voortgebracht.

En daarbij bleef het niet. Ook Engeland zou van deze Oranje profiteren. Voor de Protestantse godsdienst en de vrijheid van Engeland hield deze Prins op 28 Deceber 1688 zijn intocht in Londen.

Alle Oranjevrienden zaten in angst, dat het nu met het Oranjehuis gedaan zou zijn. Maar zover kwam het gelukkig niet. Toen de Prins stierf had hij geen zoon of dochter, maar acht dagen

P. A. de Hoon

Brammetjes autotocht

II.

Achter de auto staat een grote jongen. Die wenkt hem met een knipoogje om naderbij te komen. Hij weet zeker een nieuwe grap. Hij wijst naar de sleutel, die de chauffeur in de achterdeur heeft laten zitten. O ja, Brammetje begrijpt het al: die sleutel gaan ze er samen uithalen; dan moet de man straks hier terugkomen, omdat hij zijn wagen niet open kan krijgen. Maar de kleine bengel is toch nog een beetje bang: voetje voor voetje komt hij langs een omweg op de grote jongen af. Die buigt zich naar hem toe om hem wat in te fluisteren, maar plotseling pakt hij de verschrikte Brammetje beet: „Ziezo, kleine plaaggeest, nou ben

jij aan de beurt, en eer Brammetje het begrijpt, heeft de jongen hem vierkant opgepakt, in de auto geduwd en de deur achter hem op slot ge-

draaid. De sleutel brengt hij lachend aan de chauffeur: „Kijk m'nheer, die had u in de deur laten zitten, u zou hem kunnen verliezen.”

„Ah, dank je wel, dat zou lastig zijn als 'k die kwijt was, dank je wel hoor. Heb je de deur goed dicht gedaan?”

„In orde,” zegt de jongen, „rijden maar!”

En de chauffeur geeft gas, de auto bromt en schiet over de weg. De jongen staat hem lachend na te kijken, dan draait hij zich om en wandelt kalm weg. Bij de volgende bussen zal hij hem er wel uitlaten, denkt de jongen, dan moet hij immers de deur open doen om de brieven op te bergen. Maar dat is een vergissing: de chauffeur heeft juist de laatste bus gelicht en rijdt regelrecht naar de stad.

Hij merkt niets van zijn gevangene: hij hoort niet hoe de arme Brammetje schreeuwt als een mager varken en met zijn vuisten tegen de deur bonst om er uit te komen. Hij rijdt hoe langer hoe harder, want hij is wat laat, heeft hij te lang naar het zwemmen zitten kijken.

Eindelijk in een villawijk aan de buitenkant van de stad moet hij even stoppen voor een verkeersagent. Hè, wat is dat voor een lawaai achter in zijn wagen. Hij stapt uit, opent de deur... en meteen springt een jongetje in badpak naar buiten. O, kijk, dat is die bengel met die kaatsbal. „Hoe kom jij...” maar Brammetje is al weg. De chauffeur kijkt hem spottend na en trappelt luid met zijn voeten op de grond alsof hij hem achterna holt. Brammetje gilt van angst en lopen dat hij doet, lopen, of de chauffeur hem vlak op de hielen zit en hem zó bij de nek zal pakken.

Maar als het stil blijft achter hem, kijkt hij onder het rennen even om, en ziet in de verte de chauffeur, die zich op de knieën slaat van de pret. Toch blijft hij nog een poosje hard lopen, want het zal wel een heel eind zijn naar huis. Misschien wel een uur. Maar zijn angst is over.

Kijk, daar ligt een hond in een tuin. Het lijkt wel of hij slaapt. Is hier niet ergens een stok, dan kan hij hem een tik op de neus geven. Dat kan geen kwaad: de hond kan toch niet door het hek heen, daar is hij veel te breed voor, en de heg er naast is dicht. Juist, daar ligt al een stok. Nu zachtjes er heen sluipen en dan onverwacht... pets. De hond vliegt blaffend overeind. Brammetje gaat aan de haal, maar dat helpt niet: met een geweldige sprong is de hond over de heg heen en geen vijf seconden later heeft hij Brammetje te pakken,

die brult van angst en rukt om los te komen. Maar het is een herdershond en hij laat niet los voordat de dame, die achter uit de tuin toegesnel is, Brammetje bij een arm pakt en mee in huis neemt.

„Je hebt hem zeker geplaagd,” vraagt ze.

„Nee mevrouw,” jukt Brammetje, „ik liep hard naar huis en toen sprong de hond zo maar over de heg naar me toe...”

„Jok nou maar niet verder,” zegt de dame. „Ik heb alles gezien. Ik vind het jammer, dat je de waarheid niet durft te zeggen. En waar is je huis?”

„Dat weet ik niet, mevrouw.”

„Hoe kom je dan hier?”

„Met een auto van de post, een grote jongen had me erin gesloten omdat ik de chauffeur geplaagd had.”

„Nou spreek je tenminste de waarheid,” zegt de dame, „nou begin ik te geloven dat je toch wel een flinke jongen bent,” en ze strijkt hem zacht over zijn verwarde kuif. Dat maakt Brammetje week en er rolt een grote traan over zijn wang.

„Huil nou maar niet,” zegt ze, „we zullen je eerst eens aankleden en dan brengen we je straks met een auto naar je moeder toe. Met een luxe, niet één van de post!” En glimlachend stapt ze met hem in huis. In de mooie woonkamer drukt ze op een belletje. Dadelijk komt een vriendelijk meisje met een hagelwitte schort voor.

„Mies,” zegt mevrouw, „haal eens dat matrozenpakje, dat onze Dick te klein geworden is. Dat zal hem net passen.”

Mies heeft het gauw gevonden en dan gaan ze hem samen aankleden. Hij krijgt een witte matrozenkiel met donker-blaauwe kraag, een blauwe broek, zelfs kousen en schoenen.

„Kijk zo'n jongen er toch eens keurig uitzien,” zegt mevrouw en ze zingt:

„Als matroosje vlug en net heeft hij voet aan boord gezet...”

maar dan moet eerst de kam eens door zijn haar, Mies, want „net” is iets teveel gezegd.”

Brammetje laat zich geduldig opsieren en staat er met een heel zedig gezicht bij: je zou hem je laatste cent te bewaren geven. Maar als Mies weer uit de kamer wil gaan om de kam weg te brengen, steekt hij plotseling zijn been uit, dat ze er over valt. Hij staat er bij te grinneken.

„Bah,” zegt mevrouw, „wat een stoute jongen ben jij. Kun jij niet anders dan plagen? Bel oom Henk maar op, Mies, dat hij hem komt halen. Zo'n deugniet wil ik niet in m'n huis hebben.”

„Dat is scheppen,” probeert Brammetje zich te verontschuldigen.

„Ja, dat weet ik best, maar scheppen is vals. Dat doet een eerlijke jongen niet. Ga daar in de hoek bij het raam staan. Ik wil je niet zien.”

Vanuit de hoek kan hij juist het tuinhek zien en een stuk van de weg.

Hij is benieuwd, wie die „oom Henk” is. Hij vertrouwt het maar half. Na een poosje komt een klein autootje aantuffen.

(Slot volgt.)

Heb je die al gehoord?

De jonge dame

Terwijl er beneden visite was kwam Jenny met veel lawaai de trappen afstormen.

„Ga terug,” zei haar moeder, „en kom eens 'n beetje zachter naar beneden.”

Anderhalve minuut later kwam Jenny weer binnen en vroeg: „Nu hebt u me toch niet kunnen horen, is 't wel moeder?”

„Neen Jenny, nu ben je zonder lawaai naar beneden gekomen, zoals 't een jonge dame past. Zie je nu wel, dat je 't best kunt?”

„Ja,” antwoordde Jenny, „want ik ben langs de leuning gegleden.”

't Komt wel terecht

„Hier Fritsje, leg dit pakje eens even voor me in een tram!”

„In een tram? In welke dan wel?”

„Dat doet er niet toe; het is eten voor m'n man en die werkt in het gevonden-voorwerpen-bureau van de trammaatschappij...!”

Niet sterk genoeg

Dokter: „Jongen, ze hebben je lelijk te pakken gehad. Dat heb je nu van je vechtpartijen. Ik zal je een glazen oog moeten inzetten.”

Vechtersbaas: „Zet er maar liever een ijzeren in, dokter, zo'n glazen oog gooien ze toch weer kapot.”

P. A. de Hoon

Brammetjes autotocht

III.

Het stopt voor het tuinhok. O, er komt een politiemann uit, een inspecteur. Dat loopt vast verkeerd af. Kan hij niet vluchten? Als mevrouw naar de buitendeur gaat om haar zwager binnen te laten, rent Brammetje door de gang de keuken in, en wil in de bijkeuken de achterdeur uit.

Mis, die zit op slot. Kan hij niet

wegkruipen? Ja, daar onder de wasmachine. Dat kan. De motor draait wel, maar dat is juist goed, dan kan niemand horen als hij zich eens beweegt. Hoor, ze zoeken hem al. Wat komt daar binnen? Een poes. Ze houdt de kop scheef en kijkt naar hem. Zo zal ze hem verraden. „Ga weg, kat! Kssss! Maar poes trekt er zich niets van aan. Ze blijft rustig staan kijken. Hoor, voetstappen in de keuken! Daar zijn ze. Poes gaat weg om mevrouw kopjes te geven. Gelukkig dat een kat zo dom is. Nu zullen ze hem misschien niet zien. Hij ziet enkel maar benen: van Mies, van mevrouw, van „oom Henk“. Maar die inspecteur heeft hem dadelijk in de gaten. Hij stapt recht

op hem af. „Zó, zit je daar! Kom er maar eens als de wind onderuit.“

Brammetje blijft zitten. Maar de inspecteur schijnt niet gewend te zijn om een bevel twee maal te geven. Een grote mannenhand grijpt snel onder de wasmachine naar Brammetjes been, en sleurt hem — roets — naar het midden van de bijkeuken. Een tweede greep zet hem overeind en meteen heeft „oom Henk“ tussen duim en wijsvinger zijn oor vast. „Zó, jij schijnt niet gewend te gehoorzamen. Dat leren we je wel. Kom mee! Aan zijn oor wordt hij meegevoerd naar de auto. „Stap in, jij aan de rechterkant. Je hoeft niet te proberen er onderweg uit te wippen, want dat portier zit op slot.“

Dat wordt vandaag zijn tweede autotocht. Maar het staat Brammetje niet aan, het zweet breekt hem uit van angst. Hij gaat mee naar het politie-bureau, dat begrijpt hij wel. Wat zullen ze daar met hem doen? Vasthouden? Wat zullen Vader en Moeder dan ongerust worden: ze denken vast, dat hij verdronken is. *Vreemd eigenlijk, dat hij daar nu voor het eerst aan denkt.* Er is ook zoveel gebeurd vanmiddag. Nu ook is er zoveel te zien op straat, dat hij even zijn ellende vergeet. Och, zijn ze nu al voor het bureau. „Uitstappen.“ Aan zijn oor wordt hij uit de wagen gehaald en de trap opgeleid. Die „oom Henk“ is een „sekure“, die laat zich niet nemen.

En binnen begint het verhoor:

- „Je naam?“
- „Brammetje Buitendijk.“
- „Voornaam van je vader?“
- „Jan.“
- „Woonplaats?“
- „Renkum.“

„Alle mensen! Dat is meer dan een uur hier vandaan. Hoe kom je... Maar dat horen we straks wel. Zeg eerst in welke straat je woont.“

„Hoofdstraat 11.“

„En vertel nou maar eens, hoe je hier verzeild bent.“

Maar Brammetje zwijgt. Jokken durft hij nu niet, de waarheid zeggen is hem ook te gewaagd. Hij zwijgt.

„Toe, schiet op een beetje!“ Maar hij klemt zijn lippen alleen een beetje vaster op elkaar. De inspecteur is opgestaan, hij zet zijn voet op de stoelzitting en eer Brammetje het weet ligt

hij op zijn knie te spartelen en krijgt een ouderwets pak voor zijn broek. Hij durft geen kik te geven, maar zijn tranen druppelen op de grond.

„Kijk,“ zegt de inspecteur, „zo doen we hier met jongens, die niet dadelijk gehoorzamen. En nu vertellen, vlug!“

En dan komt, eerst snikkend, en later wat vlotter, het hele verhaal, precies zoals 't gebeurd is. Het schijnt „oom Henk“ wel te amuseren. Maar bij het „scheppen“ van Mies betreft zijn gezicht weer heel erg. „Zie je,“ zegt hij, „ik geloof wel, dat er in jou een Hollandse jongen zit, maar je bent een vreselijke plaaggeest. Dat zou ik maar eens gauw zien af te leren. En nu zal ik maar eens rap je ouders laten waarschuwen, want die zullen wel in angst zitten. En jij gaat maar in dat hok hiernaast wachten, want ik kan je hier niet gebruiken. Denk ondertussen maar eens goed na over wat je gedaan hebt. Mars.“

Juist als de deur achter Brammetje dicht slaat, rinkelt de telefoon.

„Ja, met de politie...“

„O, ben jij het, Ans. Ja, ik wilde juist zijn ouders laten waarschuwen, maar als jij even wilt gaan, best, dan zal ik je zijn adres opgeven, want telefoon hebben ze niet.“

Een half uur later gaat de deur weer open en als Brammetje met roodgeschreide ogen weer binnenkomt, staat... zijn Moeder daar.

„Mammie!“ roept hij, en wil zo naar haar toe.

Maar de inspecteur heeft zijn hand vast.

„Nee vrind, dat gaat zó maar niet. Jij bent nog mijn gevangene. Mevrouw, dit jongetje is erg ondeugend geweest; er zit wel een flinke jongen in, maar iedere keer, dat hij

er pret in heeft een ander pijn te doen, moet hij een flink pak op z'n broek hebben. Bent u bereid hem dat te geven?"

„Ik houd niet van slaan,” zegt Moeder. „Je slaat de bloem er uit en de zemelen houd je over.”

„Dacht ik al,” zegt „oom Henk”, „ik doe het natuurlijk ook niet voor mijn plezier, ik heb ook liever, dat hijzelf zijn fout inziet. Maar dat verhaal van de bloem en de zemelen is al te „meel-ig”. U moet niet wijzer willen zijn dan Salomo. Hij moet leren gevoelen, dat het erg is om een ander verdriet te doen.”

Even staat Moeder na te denken. Dan pakt ze Brammetjes gezicht in haar handen en zegt: „Ik geloof, dat de inspecteur gelijk heeft: Jij moet een heel ander jongetje worden. Wil je dat?"

„Ja, mammië.”

„Goed hoor, dan zal Moeder je helpen. — Mag hij nu mee inspecteur?"

„Natuurlijk, mevrouw.”

Buiten staat een mooie luxe auto. „Kijk eens wat een prachtslee,” zegt Brammetje. Maar opeens krijgt hij een kleur en fluistert: „Oei, dat is die mevrouw van het matrozenpak.” Ja, dat weet Moeder wel: „Die heeft

mij gehaald en brengt ons weer thuis. Hij schaamt zich zo, dat hij bijna niet durft te groeten. Mevrouw helpt hem een beetje: „Dat had je niet ge-

dacht hè, dat ik toch mijn belofte zou houden. Kom maar eens naast me zitten, dan kun je alles goed zien.”

Hij durft nog niet goed: „Bent u dan niet boos?"

„Welneen, nu niet meer, ik zie best, dat het je spijt.”

Brammetje knikt.

„En dan rijden we langs ons huis, en dan ga je het eerst bij Mies goedmaken, hè?"

„Ja...” zegt Brammetje, „maar...”

„Nou, wát maar, je wilt toch wel.”

„Ik wil best, bekent Brammetje, maar... de hond!"

„O,” zegt mevrouw lachend, „de hond... Ja, kwaad doen heeft altijd vervelende gevolgen hè?"

Dan geeft ze gas, en eerst langzaam, maar steeds sneller schuift de prachtige auto over de weg. Bij haar huis stopt ze, en toetert luid.

Mies komt vragen wat er is.

„Hier, deze kleine ondeugd heeft je wat te zeggen.

Verlegen kijkt Brammetje op: „t Was gemeen hè...? Mag ik het afzoenen?"

Mies schatert. „Ja hoor, dat mag!” Hij krijgt zelf ook een kus.

„Nou, goede reis hoor.”

„Nu ben je een fijne vent,” zegt mevrouw, en ze trekt hem gezellig naar zich toe. „Daar gaan ze weer” en zacht suist de mooie wagen over de weg tot ze, eigenlijk nog veel te gauw, thuis zijn.

EINDE

onze courant

K. NOREL

DE KLEINE *Kroniek*

OM OORLOG TE KEREN

De oorlog in Korea verliep in November sneller en gunstiger dan heel veel mensen in Augustus dachten.

De troepen van de verbonden naties waren toen op een klein hoekje samengedreven en het scheen of ze in zee geblazen zouden worden. Maar in September kenterde het getij opeens en toen waren in een goede maand de verbonden legers aan de winnende hand.

Dit was voor het eerst in de geschiedenis, dat de Verenigde Naties het volk, dat een oorlog heeft ontketend, hebben gestuit, teruggejaagd en gestraft, al weten wij nog niet hoe de afloop zal zijn. Toch mogen wij daarvoor hartelijk dankbaar zijn.

Want vijftien jaar geleden is het in een geval, dat heel veel leek op het Koreaanse, mis gegaan. Toen

viel Mussolini Abessinië aan. De Volkenbond vond dat niet goed. Hij protesteerde, hij dreigde ook dat hij Mussolini wel tegenhouden zou. Maar de dictator van Italië trok zich daar niets van aan en toen het er opeens kwam deed de Volkenbond niets. Hij stak geen vinger uit. De Abessijnen werden verslagen en hun land door Italië ingepalmd.

En toen wisten Mussolini en Hitler wat zij aan de Volkenbond hadden. Hij was een hondje, dat wel blafte, maar niet beet. En dus konden zij dat kunstje nog wel eens uithalen. Mussolini pikte Albanië in en Hitler eerst Oostenrijk en toen Tsjecho-Slowakije en daarna Polen. Eindelijk beseften de mogendheden dat het zo niet door kon gaan. Bij Polen zei Engeland neen! Maar intussen waren Duitsland en Italië al veel te sterk en te brutaal geworden. De tweede wereldoorlog kon niet meer voorkomen worden... omdat men de overaars eerst te ver had laten gaan.

Gelukkig dat de Ver. Naties thans niet in de fout van de Volkenbond gevallen zijn. Zij hebben in Korea aanstands ingegrepen en zij zijn tot dusverre geslaagd. De aanvaller is grotendeels verjaagd.

Dit heeft de wereld in de eerste plaats aan Amerika te danken. Want de Ver. Naties hebben wel de besluiten genomen, maar de Ver. Staten

hebben het zaakje opgeknapt. Zij stuurden ogenblikkelijk hun vliegtuigen, oorlogsschepen en soldaten en duizenden Amerikaanse jongens zijn gesneuveld in de critieke eerste maanden van de oorlog. Waar Engeland en Frankrijk voor terugdeinsden, toen Mussolini Abessinië aanviel, dat hebben de Amerikanen nu gedaan. En met een beetje trots mogen wij zeggen dat Nederland het méégedaan heeft, want ons land was een van de allereerste dat besloot in Korea mee te vechten, al hadden wij er slechts één oorlogsschip voor beschikbaar.

De oorlog in Korea is nog niet uit, maar in Indo-China begon men weer een nieuwe oorlog. De Franse troepen kregen kloep en zij verloren zeer veel aan doden en gewonden. Misschien vragen sommigen van jullie: waarom wordt in één adem gesproken over Korea en Indo-China, want de landen liggen wel allebei in Oost-Azië, maar net zo ver van elkaar als Noorwegen van Spanje.

Er is dit verband, dat dezelfde hand achter de opstandelingen van Viet-Minh en achter de Noord-Koreanen zit.

Noord-Korea had nooit de Zuid-Koreaanse legers en nog een fiks aantal Amerikanen daarbij naar het uiterste punt van het schiereiland kunnen drijven, als zijn leger niet was